

Тиміш ЛЯЦУК,
заслужений діяч мистецтв України

КВІТКА НА МОГИЛУ ВЕЛИКОЇ ХУДОЖНИЦІ

Відійшла у вічність Велика художниця – Тетяна Яблонська, яка творила в часи тоталітаризму, долаючи його своїм талантом. Бог дарував їй Великий талант, і, дякуючи феноменальній працьовитості, вона реалізувала його сповна.

Її творчість вкладається у чотири періоди (всі поділи – річ умовна). Останній період, як вона сама його називала з гумором – постінфарктний.

Перший період визнаний на весь СРСР преміями, нагородами. Знаменитий «Хліб» став окрасою постійної експозиції в «Третяковці». Здавалося, працею і надалі в такому плані й стрижки купони слави. Але...

На дорогах життя зустріла Тетяна Нилівна вірменського друга Армена Атаяна, і він став тим добрим духом, який допоміг їй відкрити очі на красу України, пізнати істинний Український Дух. І все це, посяєне на ґрунті уроків Федора Кричевського, дало поштовх до високого мистецтва, наповненого українським змістом, Духом і формою.

Етнічна росіянка Тетяна Яблонська підняла неймовірний пласт глибинної краси. Її твори цього періоду – не тільки новітнє слово в українському живописі, а й у світовому, бо світовим стає лише справжнє національне.

Високі досягнення не сприймаються нищими душами, тому чимало витерпіла вона наруги за «націоналізм». Та вона, як Антей, міцно стояла на землі, і жодні нападки не заламали її. Опір великим життєвим негараздам вивів її у третій період, не менш плідний від попередніх.

Але й тут не обійшлося без «голоблі», бо чимало хто картав її за «відхід від українства». Про ті закиди вона говорила мені, а я її втішав: «Тетяно Нилівно, світ наповнений дурнями і заздрісниками, тому не переймайтеся їхніми нападами. Ви ж бо велика Українська художниця».

Кожний із періодів творчості Т.Н.Яблонської повен мистецьких пошуків і досягнень. Її картини випромінюють позитивну енергію, і глядач, навіть не усвідомлюючи, наповнюється оптимізмом. Життєстверджуючу основу її творчості не потрібно доводити – дивись її картини і переконуйся.

Коли ховали Чорновола, хтось із присутніх кинув фразу: «Ховають Україну!». «Пророцтво» не справдилося. Україна на очах відроджується.

Мені подумалося, а чи не ховаємо сьогодні (21 червня 2005 р.) український живопис? Адже помер останній носій його високого злету! І чи скоро пошле нам Господь художника, який стане поруч з Яблонською?!